

Grootste uitdaging is om kern van het geloof door te geven, vindt curiemedewerker Jan DUMON

Vrijwilligers koesteren

Openheid voor nieuwe vormen van vrijwilligerswerk is belangrijke voorwaarde om nieuwe mensen aan te trekken die zich willen inzetten

- Een welgemeend 'dankjewel' aan al onze lokale krachten in deze Week van de Vrijwilliger
- Vijf tips om vrijwilligers te werven en bemoedigen in de parochie
- Vrijwilliger van morgen is niet langer een duivel-doet-al

Lieve WOUTERS

De Week van de Vrijwilliger (2 tot 10 maart) staat in het teken van 1,2 miljoen mensen die in Vlaanderen aan vrijwilligerswerk doen. Ze wassen de truitjes van de voetbalclub van zoonlief, geven catechese aan toekomstige vormelingen en hun ouders of voorzien orkestleden na de repetitie van een glas. De een gaat er prat op al tientallen jaren in te staan voor een bepaalde klus, de ander is al blij als hij tussen het vele werk door af en toe iets kan betekenen voor een ander. Kort of lang engagement, rechtstreeks betrokken op mensen of achter de schermen op beleidsniveau – zonder vrijwilligerswerk geen verenigingsleven en zonder verenigingsleven geen leefbare samenleving.

Ook in de Kerk zou het parochieleven niet draaien zonder de inzet van talrijke vrijwilligers. En hoewel pastoors meestal een warme band met hen onderhouden, is er zelden sprake van een echt vrijwilligersbeleid in onze parochies. In parochieploegen, catechese- en andere werkingen draaien vaak al jarenlang dezelfde mensen mee. Nieuwe mensen werven, lijkt moeilijk of onmogelijk.

In de parochiefederatie Wemmel in Vlaams-Brabant werd wel al bewust nagedacht over hoe parochies op een meer hedendaagse manier kunnen omgaan met hun vrijwilligers. Pastoor en norbertijn Jean-Paul Guilliams verwijst meteen naar zijn rechterhand Gerard Haerden, een 75-jarige duivel-doet-al die ook instaat voor de coördinatie van de vrijwilligers.



Gerard Haerden stuurt het koor van Ossel aan zoals hij vrijwilligers aanvuurt, met dankbaarheid voor ieders stem. © Herman Ricour

Haerden: „Een vrijwilligersbeleid is een groot woord, maar we proberen onze mensen toch te begeleiden en te motiveren. We vinden het belangrijk hen te koesteren. Daarom organiseren we elk jaar een Dag van de Vrijwil-

Hedendaagse vrijwilliger verkiest afgebakende taak die aansluit bij talenten

liger. Met de hele federatie samen, zes parochies, bereiken we dan makkelijk honderd mensen. Zo'n dag moet vooral ontspannend zijn, een gezellig samenzijn, een barbecue in volle zomer, bijvoorbeeld. Los daarvan hebben de meeste groepen, zoals ook ons koor, nog hun momenten om de

vrijwilligers in de bloemetjes te zetten.”

Als je nieuwe vrijwilligers wil werven, moeten mensen op z'n minst weten dat er 'vacatures' zijn. Waar afficheren we die? Zeken we voldoende buiten de platgetreden paden? Haerden: „Momenteel zijn we op zoek naar mensen die gebedsdiensten bij uitvaarten kunnen leiden. Voor zo'n delicate opdracht kunnen wij wel suggesties doen, maar is het best dat de pastoor de mensen rechtstreeks aanspreekt. Voor andere opdrachten merk ik dat we nog te beschroomd zijn om buiten onze vertrouwde kring mensen aan te spreken. Daar zit echter het grootste potentieel. We kunnen niet almaar dezelfde mensen, die ook almaar ouder worden, blijven aanspreken.”

Belangrijk is ook om oog te hebben voor de uiteenlopende motivaties, noden en verlangens van vrijwilligers. Wie zich goed voelt in een leidinggevende taak wil meestal ook mee nadenken over de missie en de identiteit van de organisatie. Wie zijn engagement meer in uitvoerende taken ziet, zoekt iets wat aansluit bij zijn talenten en hem verrijkt als mens. Af en toe een evaluerend gesprek met de vrijwilligerscoördinator, of dat nu de pastoor is, een pastoraal werker of iemand anders, wordt als heel positief ervaren.

Lieve Heiremans aarzelt om over haar vrijwilligerswerk te praten. „Er zijn er die veel meer doen dan ik”, klinkt het. Heiremans is zestig en al enkele jaren gepensioneerd. Maar haar agenda is er niet minder druk om ge-

worden: kleinkinderen opvangen, haar oudere zus bezoeken, er eens tussenuit met haar echtgenoot. Ze geniet van het leven als jonggepensioneerde, maar wil zich toch ook graag inzetten. Heiremans is wat je noemt een 'hedendaagse' vrijwilliger. Haar inzet is er niet minder om. Elke maandagochtend brengt ze de teksten van de plaatselijke parochie-editie bijeen, voor haar een heilig moment.

„Door dit engagement voor het parochieblad leerde ik, dankzij een geduldige begeleider, werken met de computer. Ik raakte meer betrokken bij het parochieleven. Het is ook mijn wekelijks stil momentje.” Heiremans sprak een boezemvriend aan om haar taak mee af te wisselen. Dat maakt de job des te aangenamer.